

Ι κραπού! Σκέψου πώς καταστρέφομαι! Θά χάσω τή θέσι μου! Θά με διώξη ασφαλώς! Τι στέκεις εκεί και με κυττάξεις σάν χαζοπούλι;...

Τα θήματα τοῦ κυρ-Γκραπού ἀκούγοντουσαν καθώς ἀνεβαί- νει βαρεία τή σκάλα. Ἡ Κλωσέτ τότε προχώρησε ἀποφασιστικά στο παράθυρο, τὸ ἀνοίξε, ἔβριξε ἕνα παράξενο θλιμένο στοῦ νεοῦ και σιγά τὸν ρώτησε:

—Ὅταν φύγη, θά ἔρθης τουλάχιστον κάτω στο δρόμο να με σηκώσης;

Καί χωρίς να περιμένει ἀπάντησι, ἡ Κλωσέτ πήδησε κάτω ἀ- πό τὸ παράθυρο!

Ὁ κυρ-Γκραπού ἀπόρησε πολύ πού δὲν βῆρκε κανέναν μέσα στο δωματίο κι' ἔφυγε μουρμουρίζοντας.

Δέκα λεπτά κατόπιν ὁ Σιγιστέρ ἦρθε τρέγοντας στο σπίτι μου και μοῦ διηγήθηκε τί είχε συμβῆ. Ἡ Κλωσέτ ἦταν πεσμένη στο δρόμο και δὲν μπορούσε να κουνηθῆ. Ἐβρεχε ραγδαίως ἐ- κεινη τή στιγμή και δὲν ὑπήρξαν διαθέτες στο δρόμο. Ἐσπευ- σα με τὸν Σιγιστέρ και σηκώσαμε τή νέα. Τὴν μεταφέραμε στο σπίτι μου. Ἦταν σὲ κακή κατάσταση, τὸ πόδι της είχε σπασίει σὲ τρεῖς μεριές και τὸ κόκαλο είχε τρυπήσει τὴς σάρκες... Εἶνε θαύμα πὼς δὲν σκοτώθηκε! Ἡ δυστυχισμένη νέα οὔτε καν παραινέθηκε. Μονάχα ὅταν συνήλθε, εἶπε:

—Ἐγὼ ἔφταιγα και τιωρήθηκα!

Ἦν νοσήλευσα στο σπίτι μου. Ἐφερα μιὰ νοσοκόμο για να τὴν περιποιῆται, και εἰδοποίησα τὸς γονεῖς της. Εἶπα πὼς ἕνα ἀφηναισμένο ἄλογο τὴν είχε ρίξει μπροστά στην πόρτα μου. Ὅλο τὸ χωριὸ πίστεψε τὴν ἱστορία μου. Μονάχα πού δὲν βρέ- θηκε τὸ ἀφηναισμένο ἄλογο! Ἡ Κλωσέτ, κατά τὴ γνώμη μου, ἦταν μιὰ ἡρωϊκή κόρη, μιὰ σοαστὴ ἄρτεσι! Θυσιάστηκε για να σώσει τὸν νεόν πού ἀγαπούσε! Δὲν ἀγάπησε πια κανέναν, ἔ- ζησε και πῆρα πιστὴ στον πρώτο ἔρωτά της!...

Ἡ μητέρα μου ἔκλαιγε με λυγμοὺς κι' ὁ πατέρας σκούπι- ζε τὰ ματογυῖα του περισσότερη ὥρα ἀπ' ὅτι χρειάζοταν. Κατόπιν οἱ τρεῖς τους ἔβηκαν ἔξω. Βγήκα τότε ἀπὸ τὴν κρη- μιάνα μου και για πολλή ὥρα ἔκλαιγα ἀπαρηγόρητα, με ἀνα- φυλλητὰ ὥποια ἔκομα βαρεία θήματα και θόρυβο στη σκάλα... Δὲν τόλμησα να κυττάξω!

Ἦξερα πὼς κατέβαζαν τὴ κυρά-Κλωσέτ!

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Δὲν ὑπάρχει πιὸ τρομερὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὸ να κληρονομήση κανεὶς ἕνα ἔνδοξο ὄνομα. Κάθε του πρᾶξι σχολιάζεται και κρί- νεται αὐστηρότητα, δυσκολεύεται να σταδιοδρομήση και να δια- κριθῆ πιὸ πολὺ ἀπὸ ἕνα ἄλλο, πού είχε ἄσημο προγόνους.

Ὁ γιὸς τοῦ Ρακίνα ἀξάρινα, μολοῦντι ἦταν ἀνθρώπος μεγά- λης ἀξίας, δὲν ἦταν για ἄλους παρά... ὁ γιὸς τοῦ Ρακίνα. Ἡ σύγκρισι τοῦ ἔργου τοῦ πατέρα πρὸς τὸ ἔργο τοῦ παιδιοῦ του ἦταν πάντοτε εἰς θάρος τοῦ γιου.

Τὸ ἴδιο μπορεί να πῆ κανεὶς και για τὸ γιὸ τοῦ Βάνγερ, πού τὸ ὄνομα τοῦ δοξασμένου πατέρα του, τὸν ἐξάρνε διερκῶς. Ἄν ἕως οἱ γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν προτι- μούν να ζουν με στερήσεις, παρά να ἐργασθούν σ' ἕνα ἐπάγ- γελμα ἀταίριαστο στο μεγάλο κι' ἔνδοξο ὄνομα τους, οἱ ἄπλις συνάνομοι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, δὲν γαυριζούν ἀπὸ τέτοια μικροπράγματα και κάνουν ἕνα ὀποιοδήποτε ἐπάγγελμα, για να ἔξοικονομοῦν τὸ ψωμάκι τους.

Ἐτσι, στο Μιλάνο, ὑπῆρξε πρὸ χρόνον κάποιος Γαλιλαῖος (ὁμώνυμος τοῦ μεγάλου Γαλιλαίου) πού ἦταν περίφημος...για τὰ ριζότα ἀ λά μιλιανέζα, πού προσέφερε στο ζεινοδοχεῖο του!

Στὸ Παρίσι πάλιν ὑπῆρξαν: Ἐνας Ναπολέων ταθεονάρης, ἕνας Ροβεσπιέρης καρθονιάρης, ἕνας Ρακίνας τυροπῶλης, ἕ- νας Μολιέρης ράφτης κι' ἕνας Βίκτωρ Οὐγκὸ ὀδοτογιατρός!

Στὴν Ἀγγλία ὑπάρχει ἕνα κατάστημα ἐπιπλῶν, τὸ ὀποῖο ἀ- νήκει...στον Ὀλιβέριο Κρόμβελ! Πρὸ ὀλίγων ἔτων ἐπίσης πέ- θανε στο Λονδίνο ὁ πρόεδρος τῆς Ὀμοσπονδίας Καρραγαγιάν, ὁ καλὸς και ἀγαθὸς Οὐίλλιαμ Σαίξπηρ.

Στὸ Βερολίνο πάλιν ζουν πολλοὶ με τὸ ἐπώνυμον Γκαίτε. Κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε πεταλωτής!

Μιὰ κυρία Σοπενγούερ ἐπίσης εἶνε παραμάνια.

Στὴν Ἀμερική, τέλος, ζῆ ἕνας λούστρος πού ἀκούει στο ὄ- νομα: Βενιαμίν Φραγκλίνος!

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ

Κάποιος Γερμανὸς γιαντρός διατινείται, ὅτι ἡ σκωληκοειδίτις θεραπεύεται με τὸν περίπατο. Ὁ περίπατος αὐτὸς ὅμως πρέπει να γίνεται με τὰ τέσσερα και τέσσερες φορές τὴν ἡμέρα, ἀπὸ εἰκοσι λεπτά τῆς ὥρας κάθε φορά.

Ἄλλ' ἀξίζει να παρασταθῆ τὸ τετράποδο ὁ ἀνθρώπος για ν' ἀποφύγη μιὰ εὐκολώτατη κι' ἐντελὼς ἀκίνδυνη ἐγχείρησι;

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΝΤΑΜΙΚΑ

ΑΠΟΓΟΝΤΕΨΙ!...

Περδικοστάθω μου Ἄννιῶ, πού μοῦγεις πάρει τὸ νιονιό, καρπούς εἰσάξε ὁ Θεὸς κι' εἴθη για να σὲ πλάση και δύο γιουλιᾶκια τρυσερά για μάτια σοῦδωσος γλαρά, ροδάκινα για μάγουλα και στόμα ἕνα κεράσι...

Τῆς μοίρας μου ἦταν ἔαυθιά, με τὴ ματιά σου τὴ θαθεία, να σ' ἔχω νοικατόρσισα και να σὲ συναντάω ὅταν στην τυχῆ—ὦρα γλυκειά!... ὅταν τῆς σκάλης θιαστικιά τις ἀνεβαίνεις, σάν σκολιάς κι' ἐγὼ ἀκολουθῶ...

Κι' ὁ δόλιος να παραπατῶ και λιγωμένες να κυτῶ τὸ κουμιστὸ σου ἀνεβάσιμα χρυσομαλλοῦ μου Ἄννέττα και να μοῦ σφύγη ἡ ψαχή μαζὺ κι' ἡ γλῦκα τὴν ψυχή, ὅπως τὰ ποδαράκια σου, ἡ μαῦρη κατσοδέτα...

Μὰ να με δῆς, εἰσὸ, ποτέ, δὲν σταφθηκε και μόνο ἔχτες, πού τάχατες καιάθηκα, πὼς θά σὲ προσπεράσω, εἶγες σηκώσις τὴ ματιά κι' ἐγὼ ὀλο πόθο και φωτιά σοῦρῶσα τὰ χειλάκια μου γλυκά να σοῦ γελᾶσω...

Μὰ μες στα μάτια πού ἀγαπῶ, —πὸ νᾶθρο στόμα να τὸ πῶ!... ἀντι να δῶ τὸν ἔρωτα, ἀντίκρουσα τὸν τρόμο και εἶδα ἀκόμα—μὰ γιατι, γειτοιοπούλα μου κουτή; πὰ στα καλά καθούμενα, ἐξόνου να παίρηνη δρόμο!...

Κ' ἔκρινα, τότε, μοναχός, παραμιλώντας ὁ φτωχός, πὼς ἴσως τὸ μουστάκι μου, να σ' ἔσκιαζε, ψυχή μου, κι' ἀπὸ τὸ νοῦ μου ἐφαρική μιὰ σκέψι φεύγει, μυστική, πὼς να γλυκᾶνω, θᾶπρεπε, λίγο τὴν πρόσοψι μου...

Κι' ἀνεβηκα—φτωχὴ καρδιά, μὴ και τὸ μάθουν τὰ παιδιά!...— στην κάμαρη και στάθηκα, μπροστὰ στο καθρεφτάκι, μάθουσα τὴν κρεατοελιά, ψαλλίσισα και τὰ μαλλιά κι' ἔκομα και τὸ «ἔπειτα συνέγεια» μουστάκι...

Και σάν ἀγνώριστος Ἐλλάς —τὸ ἔρω ἀκόμα πὼς γελᾶς...— ὀρθώθηκα τὴν αὔριο μπροστὰ σου, στην ἐντέλεια και σὺ για δευτέρη φορά, τὰ μάτια ἐκείνα τὰ γλαρά, σηκώσες και με κύτταξες και πέταξες τὰ γέλια...

Γιατι στα μάτια σου τ' ἀγνά, να μὴν ἀφήσω, ἀληθινά, τὸ φόβο, πού δοκιμάσες, σάν σὲ θωρῶ να θρίσκα, ὅπως κι' ἐκείνη τὴ θολά, πού ἀγγελοκρούστηκες τρελλὰ καθώς κι' ἡ πετροπέρικια, στοῦ γερακιῦ τὸν ἴσιο;

Και τώρα πρέπει να οἰκουρῶ, χωρίς να θέλω, για καιρό, —σὲ ποιὸν να πάω καφενὲ με τοῦτο μου τὸ χάλι!...— ὥσπου να θρέψουν τὰ μαλλιά, ν' ἀθήση ἡ κρεατοελιά και τὸ μουστάκι να γένη, περιπλοκάδα, πάλιν...

O ΑΓΓΕΛΗΣ

ΣΑΝ ΑΠΟΘΑΝΗΣ

Σαν ἀποθάνης—ὁ Θεὸς ποτέ να μὴ τὸ δώση!— Καινούριο ἀστέρι θά φαῖη ψηλά στον οὐρανό, Και μέσ' στο γλυκοχαράγμα κοντὰ να ἔημεράση Θά γθαίνη πάντα συντροφιά με τὸν Αὐγερινό, Θά εἶν' ἡ λάμψι του γλυκειά σάν τὴ γλυκειά ματιά σου... Σ' αὐτὸ τ' ἀστέρι, με Μανιῶ, θά δώσω τ' ὄνομά σου!

O ΒΛΑΜΗΣ